

ویژه نامه

انجمن شرکتهای دانش بنیان و فناوری استان اصفهان

سندرم تغییر مکرر مدیریت شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان؛ تهدیدی برای سرمایه گذاری

نمایندگان محترم مجلس، استانداری و وزارت علوم می بایست پاسخگوی پیامدهای منفی تغییر مکرر مدیریت در شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان باشند

مقدمه

در مسیر رشد و تعالی سازمان‌ها، تغییر و تحول در جایگاه‌های مدیریت به نفع سازمان بوده و لازم است؛ اما مشکل زمانی سریز می‌کند که نه‌تنها میزان این تغییرات بیش از اندازه، در دوره‌های زمانی کوتاه و بدون برنامه، خلق‌الساعه و بدون جایگزین مناسب باشد. لذا این‌گونه تغییراتِ دردناک و تخریب‌گرِ ثبات، باعث پیشگیری در روندهای در حال بهبودِ محیط فعالیت سازمان می‌شود.

در این زمان می‌توان گفت «سندرم تغییر مکرر» بروز کرده است.

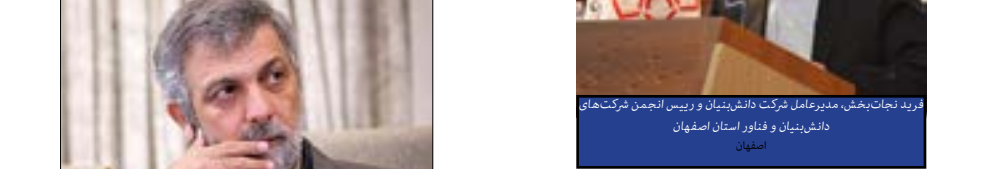
متأسفانه شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان به‌صورت پیاپی و به دلایل متعدد، از جمله عدم شناخت کافی مدیران ارشد دولتی (در سطح وزارتخانه) از واقعیات و عدم تشخیص میزان اثرگذاری تصمیمات اخیر خود، دچار سندرم تغییر مکرر» شده است.

در ماه‌های اخیر، طی حکمی از سوی مقام محترم وزارت علوم، تحقیقات و فناوری، ریاست شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان را با حفظ سمت، به‌عنوان سرپرست دانشگاه صنعتی اصفهان اعلام شدند و این در حالی است که عدم حضور تمام‌وقت مدیریت ارشد سازمان، در تضاد با اسناد بالادستی و حتی بیانات مستقیم مقام معظم رهبری است؛ بیاناتی که بیانگر دستوراتی مبنی بر پیشگیری از ایجاد هرگونه مانعی از جانب دستگاه‌های مختلف در مسیر پیشرفت فناوری در کشور است، به‌نصوی که ایشان توسعه فناوری را رهایی از وابستگی و پیشرفت می‌دانند.

انجمن شرکت‌های دانش‌بنیان و فناور استان اصفهان، با اعتقاد به مبنا قرار دادن رعایت اصول و موازین استانی و ملی و در چارچوب قوانین جاری کشور، در حوزه وظایف و مأموریت‌های سازمان‌های تخصصی غیردولتی و به‌عنوان نماینده فعالان انحصاری حوزه اقتصاد دانش‌بنیان، تحلیل عملکرد واقعی و اثرگذاری تصمیمات بخش دولتی را در حوزه‌های مرتبط با ماهیت خود، و آگاه‌سازی و ایجاد تعامل منطقی بیشتر فی‌مابین بخش خصوصی و تصمیم‌سازان حاضر در بدنه بخش دولتی را وظیفه محوری خود دانسته و از این طریق، نظرات مطرح‌شده فعالان اقتصادی و مدیران دولتی مرتبط با موضوع پیش‌گفته را در ادامه بازگو نموده است.

به عبارتی، هر سازمانی که در گرداب سندرم تغییر مکرر قرار گیرد، خاصیت اثرگذاری خود را در محیط تخصصی خود از دست خواهد داد. مدیریت پارک‌ها و مراکز رشد در کشور ما بیشتر ماهیت تخصصی دارند و باید به این موضوع بیش از پیش توجه شود.

نمایندگان محترم مجلس و وزارت علوم می‌بایست پاسخگوی پیامدهای منفیِ تغییر مکررِ مدیریت در شهرک

علمی و تحقیقاتی اصفهان باشند.

ایجاد تغییرات مکرر مدیریتی در نهادهای علمی و فناوری موجب اختلال در اجرای برنامه‌های مشخص شده در اسناد بالادستی مرتبط با توسعه اقتصاد دانش بنیان می‌شود و این موضوع باید بیش از پیش برای تصمیم سازان و تصمیم گیران استانی و ملی تبیین شود متأسفانه پیامدهای منفی این موضوع برای عزیزان روشن نیست و باید دغدغه‌های بخش خصوصی فعال در اقتصاد دانش بنیان در جهت رسیدن به اهداف ملی مورد توجه مدیران ارشد دولتی در سطح ملی و استانی قرار گیرد که مصداق بارز آن در شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان اتفاق افتاده است.

انجمن شرکت‌های دانش‌بنیان و فناور استان اصفهان، با اعتقاد به مبنا قرار دادن رعایت اصول و موازین استانی و ملی و در چارچوب قوانین جاری کشور، در حوزه وظایف و مأموریت‌های سازمان‌های تخصصی غیردولتی و به‌عنوان نماینده فعالان انحصاری حوزه اقتصاد دانش‌بنیان، تحلیل عملکرد واقعی و اثرگذاری تصمیمات بخش دولتی را در حوزه‌های مرتبط با ماهیت خود، و آگاه‌سازی و ایجاد تعامل منطقی بیشتر فی‌مابین بخش خصوصی و تصمیم‌سازان حاضر در بدنه بخش دولتی را وظیفه محوری خود دانسته و از این طریق، نظرات مطرح‌شده فعالان اقتصادی و مدیران دولتی مرتبط با موضوع پیش‌گفته را در ادامه بازگو نموده است.

مدیران استانی باید بیش از پیش در کنار بخش خصوصی باشند.

زهره سعیدی، نماینده مجلس و عضو کمیسیون صنعت و معدن مجلس شورای اسلامی، در میزگرد اقتصادی «فرصت‌های صنعت استان اصفهان» به‌صراحت بیان نمود که اصفهان دارای پتانسیل‌هایی است که باید قدرت مدیریت مدیران استانی به‌قدری افزایش یابد که بتوانند در تصمیم‌سازی و تصمیم‌گیری، بیشتر در کنار بخش خصوصی حضور داشته باشند.

لزوم بازیابی در ساختار تصمیم‌گیری

شهرک علمی و تحقیقاتی با رویکرد

اقتصاد دانش‌بنیان و بخش خصوصی

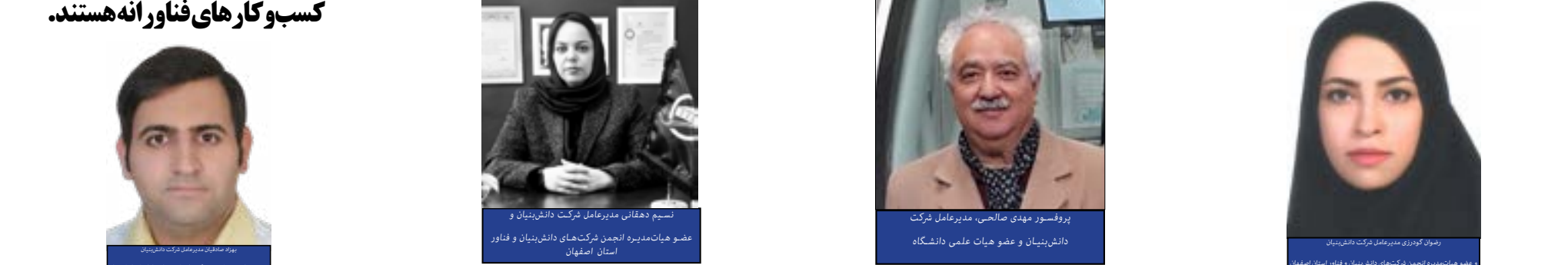

نظام تصمیم‌سازی و تصمیم‌گیری نیازمند یک گردش همه‌جانبه است که ضمن تدوین و اجرای یک راهکار مشخص و منسجم، قادر باشد تمام ذینفعان نظام تصمیم‌گیری را در جهت اهداف، هماهنگ و هم‌جهت نماید. در این رابطه و با توجه به اتفاقات اخیر در خصوص انتصابات جدید در شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان، پیشنهاد می‌شود نحوه مدیریت شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان و حتی پارک‌ها و مراکز رشد سطح کشور با همفکری نخبگان اقتصادی مورد بازبینی قرار گیرد.

بهتر است دایره تصمیم‌سازی و تصمیم‌گیری از محدوده تفکرات دولتی به محدوده اقتصاد دانش‌بنیان و بخش خصوصی تغییر یابد.

بسیاری از اعضای هیئت علمی فاقد تجربه عملی قابل‌انگاد در هدایت مسائل سیاسی بر توسعه اقتصاد دانش‌بنیان سایه افکنده است.

محدودیت قانونی در انتخاب ریاست شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان، صرفاً به اعضای هیئت علمی دانشگاه صنعتی اصفهان، به‌طور جدی دامنه گزینه‌های مدیریتی را کاهش می‌دهد. بسیاری از اعضای هیئت علمی، فاقد تجربه قابل‌انگاد در هدایت کسب‌وکارهای فناوریانه یا شرکت‌های دانش‌بنیان هستند و تجربه مدیریتی یا تجاری آنان عمدتاً ناکافی یا ناموفق بوده است. این محدودیت ساختاری منجر می‌شود که فردی با تجربه محدود یا ناکافی در زمینه مدیریت شرکت‌های فناوری‌محور، مسئول اتخاذ تصمیمات کلان برای شرکت‌های مستقر در شهرک گردد؛ تصمیماتی که به‌ندرت منجر به نتایج مطلوب می‌شوند.

علاوه بر این، قانون موجود مانع از آن می‌شود که مدیران برجسته یا تجربه عملی گسترده در حوزه کسب‌وکارهای فناوریانه، مدیران باسابقه صنایع بزرگ، یا اعضای اتاق‌های بازرگانی و حتی مدیران دولتی دیگر بتوانند ریاست شهرک را بر عهده گیرند. ترکیب این محدودیت قانونی با نبود ثبات مدیریتی، پتانسیل بالایی برای پیامدهای نامطلوب و کاهش کارآمدی اکوسیستم فناوریانه شهرک ایجاد می‌کند.

شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان، نخستین مرکز رشد کشور، امروز دیگر نه یک نهاد نوپا، بلکه یک زیست‌بوم بالغ، اثربخش و شناخته‌شده در سطح ملی و بین‌المللی است. با استقرار بیش از ۷۸۰ شرکت فنآور، ایجاد ده‌ها هزار شغل تخصصی، و نقش محوری در اقتصاد دانش‌بنیان استان و کشور، این مجموعه نیازمند نگاهی نو و ساختاری متناسب با مرحله بلوغ خود است. در این میان، ساختار حقوقی فعلی که تصدی ریاست شهرک را صرفاً محدود به اعضای هیأت علمی دانشگاه صنعتی اصفهان کرده است، گرچه در بدو تأسیس کارآمد و موجه می‌نمود، امروز نمی‌تواند پاسخگوی نیازهای مدیریتی اکوسیستمی این‌چنین پیچیده، چابک و بین‌رشته‌ای باشد. این شرط محدودکننده، مانعی جدی برای بهره‌گیری از ظرفیت مدیران فنآور، نوآور، شبکه‌ساز و خلاق از دل خود زیست‌بوم نوآوری به‌شمار می‌رود.

تغییرات مکرر مدیریتی، آفت بزرگ

نظام نوآوری کشور

کوتاه بودن دوره‌های مدیریتی یکی از عوامل اصلی ناپایداری در مسیر رشد و توسعه مجموعه‌های علمی و فناوریانه است. این مسئله موجب نیمه‌کاره ماندن استراتژی‌ها، قطع زنجیره تصمیم‌گیری در پروژه‌های بلندمدت و یا به تعویق افتادن اجرای آن‌ها می‌شود.

در نتیجه، کارکنان و سرمایه‌گذاران دچار بی‌انگیزگی و تردید می‌گردند و هزینه‌های پنهان ناشی از آموزش‌ها و هماهنگی‌های مجدد، زمان و منابع سازمان را هدر می‌دهد. استمرار چنین شرایطی در نهایت به تضعیف روحیه نوآوری و کاهش بهره‌وری منجر خواهد

دو مقوله‌ای که شهرک علمی و

تحقیقاتی سال‌هاست از آن رنج می‌برد.

ثبات مدیریت در یک سازمان زمانی تعیین‌کننده است که ساختارها درست برنامه‌ریزی شده و استراتژی سازمانی پایدار باشد. متأسفانه مشکل اصلی در مدیریت سازمانی، در عدم برخورداری از ساختار برنامه‌ریزی‌شده و ناپایداری و متعهد نبودن به استراتژی است. شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان سال‌هاست که از فقدان هر دو مقوله رنج می‌برد و به تبع آن، نقش مدیر تعیین‌کننده نخواهد بود. تحت این شرایط، حضور یک مدیر سازمانی کاربزم‌اتبک صرفاً می‌تواند نقش شُسکن دردهای مقطعی سازمان باشد و نقش تعیین‌کننده‌ای در ثبات مدیریتی نخواهد داشت.

تغییرات پی‌درپی در مدیریت شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان بیانگر آن است که توسعه فناوری، اولویت وزارت علوم و استانداری اصفهان نیست. مباحث مطرح‌شده از سوی استانداری اصفهان مبنی بر تمرکز بر اقتصاد دانش‌بنیان، در عمل به سمت ناشناخته‌ای در حال حرکت است. در این رابطه، مسائل سیاسی بر مسائل توسعه اقتصاد دانش‌بنیان و اهداف مطرح‌شده در اسناد بالادستی ملی سایه افکنده است.

نگاهی نو به نحوه‌ی انتخاب رییس شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان

شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان، نخستین مرکز رشد کشور، امروز دیگر نه یک نهاد نوپا، بلکه یک زیست‌بوم بالغ، اثربخش و شناخته‌شده در سطح ملی و بین‌المللی است. با استقرار بیش از ۷۸۰ شرکت فنآور، ایجاد ده‌ها هزار شغل تخصصی، و نقش محوری در اقتصاد دانش‌بنیان استان و کشور، این مجموعه نیازمند نگاهی نو و ساختاری متناسب با مرحله بلوغ خود است. در این میان، ساختار حقوقی فعلی که تصدی ریاست شهرک را صرفاً محدود به اعضای هیأت علمی دانشگاه صنعتی اصفهان کرده است، گرچه در بدو تأسیس کارآمد و موجه می‌نمود، امروز نمی‌تواند پاسخگوی نیازهای مدیریتی اکوسیستمی این‌چنین پیچیده، چابک و بین‌رشته‌ای باشد. این شرط محدودکننده، مانعی جدی برای بهره‌گیری از ظرفیت مدیران فنآور، نوآور، شبکه‌ساز و خلاق از دل خود زیست‌بوم نوآوری به‌شمار می‌رود.

محدود بودن انتصاب ریاست، صرفاً به اساتید دانشگاه صنعتی

اصفهان

محمد امامی فعال رسانه‌ای و کدشگر حوزه فناوری	
	
 مصوبه انحصارطلب موجود در متن اساسنامه شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان، با محدود کردن انتصاب ریاست صرفاً به اساتید دانشگاه صنعتی اصفهان، عرصه نوآوری را تنگ کرده و انتخاب مدیران توانمند مسلط به امور اقتصاد دانش‌بنیان را ناممکن ساخته است.	
 این پرسش‌ها به ذهن می‌آید که: آیا این محدودیت، فعالان اصلی حوزه فناوری را از حق مسلمشان محروم نکرده است؟	
 آیا نمی‌توان با تدبیر وزارت محترم علوم، تحقیقات و فناوری، این بند دستوری را اصلاح کرد و آینده فناوری استان را از بند انحصار رها ساخت تا شایسته‌سالاری بذر امید بکارد؟	
 آیا وقت آن نرسیده است تا اساسنامه شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان در خصوص تغییر فرایند انتخاب ریاست اصلاح شود؟	

بی‌ثباتی مدیریتی خیانت آشکار به اقتصاد ملی است.

احسان ایمانیان مدیرعامل شرکت دانش‌بنیان	
	
 تجربه ناشان داده است که ثبات مدیریتی در شهرک علمی و تحقیقاتی، نقشی کلیدی در ایجاد اعتماد، استمرار حمایت‌ها و شکل‌گیری ارتباطات پایدار میان شرکت‌ها و شهرک دارد. تغییرات پی در پی مدیریت، روند سیاست‌گذاری و خدمت‌رسانی را دچار نوسان کرده و مسیر رشد شرکت‌ها را کند کرده است.	
 ثبات مدیریت، نه‌تنها به شفافیت و پیش‌بینی‌پذیری محیط کمک می‌کند، بلکه زمینه‌ساز سرمایه‌گذاری بلندمدت و افزایش انگیزه شرکت‌های فناور برای توسعه و سرمایه‌گذاری در اراضی شهرک است .	
 تجربه ناشان داده است که ثبات مدیریتی در شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان پس از تنها ۹ ماه، مصداق بارز خیانت به اکوسیستم فناوری است. این اقدام غیرکارشناسی پیام روشنی به سرمایه‌گذاران داخلی و خارجی می‌فرستد: "ایران برای کسب و کار و فناوری جایگاه امنی نیست!"	
 تجربه پارک‌های فناوری موفق جهان نشان می‌دهد ثبات ۵ تا ۱۰ ساله مدیران، شرط اول موفقیت است. چگونه می‌توان با تغییرات پیاپی در مدیریت، به شرکت‌های دانش‌بنیان وعده ثبات داد؟ این تصمیم نه‌تنها بی‌مسئولیتی است بلکه تیشه به ریشه تولید و اشتغال در استان اصفهان است. مسئولان باید پاسخ دهند که چرا در شرایطی که کشور نیاز به ثبات و تولید دارد، عرصه را برای سرمایه‌گذاران و فناوران ناامن می‌کنند. این رویه باید متوقف شود.	

تغییرات پی‌درپی، مسیر رشد شرکت‌های مستقر در شهرک علمی و

تحقیقاتی را کند کرده است. بخش خصوصی

تجربه نشان داده است که ثبات مدیریتی در شهرک علمی و تحقیقاتی، نقشی کلیدی در ایجاد اعتماد، استمرار حمایت‌ها و شکل‌گیری ارتباطات پایدار میان شرکت‌ها و شهرک دارد. تغییرات پی در پی مدیریت، روند سیاست‌گذاری و خدمت‌رسانی را دچار نوسان کرده و مسیر رشد شرکت‌ها را کند کرده است.	
 ثبات مدیریت، نه‌تنها به شفافیت و پیش‌بینی‌پذیری محیط کمک می‌کند، بلکه زمینه‌ساز سرمایه‌گذاری بلندمدت و افزایش انگیزه شرکت‌های فناور برای توسعه و سرمایه‌گذاری در اراضی شهرک است .	

محدود بودن انتصاب ریاست، صرفاً به اساتید دانشگاه صنعتی اصفهان

مصوبه انحصارطلب موجود در متن اساسنامه شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان، با محدود کردن انتصاب ریاست صرفاً به اساتید دانشگاه صنعتی اصفهان، عرصه نوآوری را تنگ کرده و انتخاب مدیران توانمند مسلط به امور اقتصاد دانش‌بنیان را ناممکن ساخته است.	
 این پرسش‌ها به ذهن می‌آید که: آیا این محدودیت، فعالان اصلی حوزه فناوری را از حق مسلمشان محروم نکرده است؟	
 آیا نمی‌توان با تدبیر وزارت محترم علوم، تحقیقات و فناوری، این بند دستوری را اصلاح کرد و آینده فناوری استان را از بند انحصار رها ساخت تا شایسته‌سالاری بذر امید بکارد؟	
 آیا وقت آن نرسیده است تا اساسنامه شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان در خصوص تغییر فرایند انتخاب ریاست اصلاح شود؟ به امور اقتصاد دانش‌بنیان را ناممکن ساخته است. برنامه‌ریزی‌شده و ناپایداری و متعهد نبودن به استراتژی است. شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان ساله‌است که از فقدان هر دو مقوله رنج می‌برد و به تبع آن، نقش مدیر تعیین‌کننده نخواهد بود. تحت این شرایط، حضور یک مدیر سازمانی کاربزمزاتیک صرفاً می‌تواند نقش مُسکن دردهای مقطعی سازمان باشد و نقش تعیین‌کننده‌ای در ثبات مدیریتی نخواهد داشت.	

چالشهای ناشی از عدم ثبات مدیریت در شهرک علمی و تحقیقاتی

اصفهان

آرش پورزرگر مدیرعامل شرکت دانش‌بنیان و عضو هیات‌مدیره انجمن شرکت‌های دانش‌بنیان و فناور استان اصفهان	
	
 تغییرات در هر سازمانی اجتناب‌ناپذیر است، اما تکرار مکرر و سریع این تغییرات، تبدیل به یک مانع ساختاری در مسیر رشد و بهره‌وری شرکت‌های مستقر در شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان شده است.	
 هر مدیر جدیدی که منصوب می‌شود، اغلب با خود رویکردهای جدید، اولویت‌های متفاوت و گاهی اوقات تغییرات بنیادین در طرح‌های مصوب قبلی را به همراه می‌آورد. این تغییرات متوالی، مخصوصاً در پارک‌های نوآوری، باعث می‌شود شرکت‌های نوبنیان و جدید از روند توسعه خارج شده و قدرت ریسک خود را جهت توسعه و رشد از دست بدهند و به آینده امیدوار نباشند.	

از طرفی، پروژه‌هایی که نیازمند برنامه‌ریزی دقیق چندساله و تعهد مداوم هستند، با آمدن مدیر جدید و ارائه رویکردهای نوین، ممکن است متوقف یا دچار بازنگری اساسی شوند. در نهایت، تغییر مستمر در مدیریت ارشد مستقیماً بر رویه‌های روزمره کاری و ارتباطات درون‌سازمانی تأثیر می‌گذارد و زمینه‌ساز سردرگمی گسترده بین کارکنان بخش‌ها و پارک‌های نوآوری می‌شود، خری‌را هر مدیر جدید تمایل دارد تیم را بر اساس سبک مدیریتی خود سازمان‌دهی کند. این امر منجر به تغییرات پیاپی در جریان کار، معیارهای گزارش‌دهی و حتی ابزارهای مورد استفاده می‌شود.	
---	--

سؤال سوم: اولویت وزارت علوم کجاست؟ به‌نظر می‌رسد رسالت سنتی تدریس دانشگاهی، اولویت اصلی مقامات وزارتخانه است و شهرک‌های علمی و تحقیقاتی در اولویت آخر قراردارند. در شرایطی که اقتصاد کشور و نخبگان بیش از هر زمان دیگری به امید و ثبات نیازمندند، این تغییر نگرش در وزارتخانه، یک ضرورت اجتناب‌ناپذیر است. نادیده‌گرفتن این مراکز استراتژیک، پیامی جز تضعیف امید در میان فعالان اقتصادی ریسک‌پذیر ندارد. سؤال چهارم: نقش سازنده استانداری کجاست؟ در این تغییر و جابجایی‌های مدیریتی ناپهنگام، استانداری باید نقش سازنده‌تری ایفا کند. انتظار می‌رود این نهاد، با درک اهمیت ثبات در مراکز فناوری، از منافع بلندمدت استان و سرمایه‌گذاری‌های انجام‌شده در شهرک حفاظت کند و مانع از تصمیم‌هایی شود که به فرسایش اعتماد بین بخش خصوصی و دولت می‌انجامد. سؤال پنجم: پیامد این تصمیمات چیست؟ وقتی یک شهرک علمی در معرض طوفان بی‌خردی و تصمیم‌گیری‌های عجولانه قرار می‌گیرد، دیگر جایی برای ماندن، توسعه و سرمایه‌گذاری باقی نمی‌ماند. این ناپایداری، پیامی منفی به همه سرمایه‌گذاران داخلی و خارجی می‌فرستد و می‌تواند به خروج سرمایه‌ها از این کانون تولید فناوری بینجامد. آیا این همان پیامی است که مسئولان می‌خواهند به بدنه اقتصاد دانش‌بنیان کشور ارسال کنند؟ آیا مسئولان می‌خواهند با موجی از پزهای «ما فروشنده‌ایم، اینجا به فروش می‌رسد» در شهرک مواجه شوند؟ سؤال ششم: راه‌حل چیست؟ راه‌حل، بازنگری فوری در اساسنامه محدودکننده شهرک است؛ قوانینی که حتی امکان انتخاب شخصیت‌های برجسته‌ای چون وزیر، معاون، معاون علمی رئیس‌جمهور، استاندار یا نماینده مقام معظم	
--	--

بی‌مسئولیتی وزارت علوم در قبال اکوسیستم فناوری کشور

جعفر عظیمی مدیرعامل شرکت دانش‌بنیان	
	
 محدودیت اساسنامه‌ای در مورد شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان، دایره انتخاب را تنها به اعضای هیئت علمی دانشگاه صنعتی اصفهان محدود کرده است. این امر مانع اثر انتخاب مدیران باتجربه و ریشه‌دار شده و مدیران تحول‌گرا در بخش خصوصی می‌شود. این س‌روند که منجر به توقف طرح‌های فناورانه و هدررفت منابع ملی، نه یک اشتباه ساده که نوعی بی‌مسئولیتی وزارت علوم در قبال اکوسیستم فناوری کشور محسوب می‌شود.	

راه‌حل اساسی، انتقال مدیریت شهرک‌های علمی و تحقیقاتی از وزارت علوم به معاونت علمی و فناوری ریاست‌جمهوری است — مشابه الگوی موفق پارک فناوری پردیس تهران. ما شرکت‌های شهرک «دایه نامهربان» نمی‌خواهیم، ما «مادر فهیم» می‌خواهیم.	
 راه‌حل اساسی، انتقال مدیریت شهرک‌های علمی و تحقیقاتی از وزارت علوم به معاونت علمی و فناوری ریاست‌جمهوری است — مشابه الگوی موفق پارک فناوری پردیس تهران.	
 ما شرکت‌های شهرک «دایه نامهربان» نمی‌خواهیم، ما «مادر فهیم» می‌خواهیم.	

داشتن درک و تجربه از سازوکارهای اقتصادی و ارتباطات راهبردی با صنایع استراتژیک کشور، از مهم‌ترین

شایستگی‌های مدیران پارک‌ها و مراکز رشد باید باشد.

کیوان نادری

مدیرعامل شرکت دانش‌بنیان

به‌عنوان مدیرعامل یک شرکت دانش‌بنیان و فعال در عرصه اقتصاد دانش‌بنیان، بر این باورم کهگزینش روسای شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان و پارک‌های علم و فناوری نباید صرفاً محدود به اعضای هیئت علمی دانشگاه‌ها باشد.

بسیاری از این عزیزان، هرچند در حوزه علمی صاحب دانش‌اند، اما با ادبیات اقتصاد دانش‌بنیان و مقتضیات پیچیده زیست‌بوم نوآوری آشنایی عمیق ندارند و از تجربه عملی در حوزه تعاملات اقتصادی بی‌بهره‌اند. حال آنکه مدیریت چنین مجموعه‌هایی مستلزم افرادی است که علاوه بر پشتوانه علمی، درک و تجربه‌ای ملموس از سازوکارهای اقتصادی و ارتباطات راهبردی با صنایع استراتژیک کشور، همچون فولاد، نفت، گاز و پتروشیمی داشته باشند؛ چراکه تنها در پرتو چنین پیوندهایی می‌توان مسیر تسهیل‌گری، حل موانع و شتاب‌بخشی به رشد و بالندگی شرکت‌های مستقر در این مجموعه‌ها را هموار ساخت.

بی‌ثباتی مدیریتی، مانع تداوم پروژه‌ها

و اعتماد سازمانی

سیداحمد معنوی

مدیرعامل شرکت دانش‌بنیان

ثبات مدیریتی در شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان نقشی بنیادین در رشد پایدار و موفقیت شرکت‌های شرکت‌های دانش‌بنانندین و عضو دارد. استمرار در سیاست‌گذاری، حفظ جهت‌گیری‌های استراتژیک و تداوم ارتباطات مؤثر میان مدیریت و شرکت‌ها، موجب شکل‌گیری اعتماد سازمانی، امنیت ذهنی و انگیزه سرمایه‌گذاری بلندمدت در میان کارآفرینان فناور می‌شود.

مدیریت پایدار، با شناخت عمیق از ظرفیت‌ها، چالش‌ها و اکوسیستم نوآوری شهرک، می‌تواند زمینه‌ساز هم‌افزایی، توسعه زیرساخت‌های دانشی و حمایت هدفمند از مسیر تجاری‌سازی فناوری گردد.

در حالی که تغییرات مکرر مدیریتی، تداوم پروژه‌ها، انسجام تصمیم‌گیری و اعتبار مجموعه را در سطح ملی و بین‌المللی با چالش جدی روبه‌رو می‌سازد. همان‌طور که مطالعات موردی از پارک‌های موفق جهانی نشان می‌دهد، ثبات مدیریتی مستقیماً با افزایش خروجی‌های ثبت اختراع، اشتغال‌زایی و ارزش‌افزوده اقتصادی همبستگی دارد.

مدیران استانی باید بیش از پیش در

کنار بخش خصوصی باشند.

زهراسعیدی	
نماینده و عضو کمیسیون صنعت و معدن مجلس شورای اسلامی	

زهراسعیدی، نماینده مجلس و عضو کمیسیون صنعت و معدن مجلس شورای اسلامی، در میزگرد اقتصادی «فرصت‌های صنعت استان اصفهان» به‌صراحت بیان نمود که اصفهان دارای پتانسیل‌هایی است که باید قدرت مدیریت مدیران استانی به‌قدری افزایش یابد که بتوانند در تصمیم‌سازی و تصمیم‌گیری، بیشتر در کنار بخش خصوصی حضور داشته باشند.

لزوم استفاده از خرد جمعی فعالان

دانش‌بنیان برای تحقق برنامه‌های

راهبردی و توسعه شرکت‌های فناور

سید عرفان سجادی

فعال حوزه اقتصاد دانش‌بنیان

امروزه نیروی انسانی کارآمد و برنامه راهبردی به‌منظور تعالی سازمانی از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است؛ چرا که بیانگر دارایی‌های نامشهود و صلاحیت‌های اقتصادی است. در توسعه علم و فناوری، نیاز به شفافیت، مدیریت یکپارچه و مشارکت کامل در تدوین و اجرای برنامه‌های کوتاه‌مدت و بلندمدت وجود دارد که توجه حداقلی به این موضوع سبب شده برنامه‌ها توسط بدنه دولتی در نظر گرفته و اجرا شود. این عامل موجب گزارش‌های کاغذی و اجرای محدود برنامه‌های استراتژیک پنج‌ساله شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان در سنوات گذشته شده است.

امید است با استفاده از خرد جمعی فعالان حوزه اقتصاد دانش‌بنیان به‌عنوان مجری و با نظارت سازمان‌های دولتی (نه بالعکس)، به‌منظور جذب حداکثری نخبگان و افزایش شرکت‌های کوچک و متوسط (SME) فناور که به‌عنوان ستون‌های اقتصادی در نظر گرفته می‌شوند، تعداد این مجموعه‌ها طبق برنامه هفتم توسعه از ۱۰ هزار به ۳۰ هزار واحد برسد.

استقلال نسبی مدیریت شهرک علمی و

تحقیقاتی از تغییرات سیاسی و دولتی، با

نکیه بر هیئت امنای تخصصی و غیر سیاسی

و متشکل از رأی شرکت‌ها

مریم حجتی

مدیرعامل شرکت دانش‌بنیان

شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان، به‌عنوان بستری راهبردی برای رشد شرکت‌های دانش‌بنیان، تجاری‌سازی فناوری و تحقق اقتصاد مقاومتی، نقش حیاتی دارد. در این میان، ثبات مدیریتی یکی از عوامل کلیدی در موفقیت این نهاد است؛ عاملی که در بسیاری از موارد نادیده گرفته شده و موجب اختلال در روند توسعه و اعتمادسازی میان فعالان زیست‌بوم فناوری شده است.

در سال‌های اخیر، شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان شاهد تغییرات متعدد مدیریتی بوده است؛ به‌طوری‌که در کمتر از یک دهه، پنج مدیر مختلف در رأس این نهاد قرار گرفته‌اند. بسیاری از شرکت‌ها خواستار بازنگری در فرایند انتصاب مدیران و ایجاد سازوکارهای شفاف برای حفظ ثبات مدیریتی هستند.

مدیریت پایدار در شهرک، نه‌تنها تضمین‌کننده اجرای بلندمدت برنامه‌های راهبردی است، بلکه موجب شکل‌گیری روابط مؤثر با نهادهای دولتی، سرمایه‌گذاران و شرکت‌های فناور می‌شود. تغییرات مکرر در سطح مدیریت، به‌ویژه در بازه‌های کوتاه‌مدت، می‌تواند منجر به:

- توقف پروژه‌های زیرساختی و فناوانه
 - بی‌اعتمادی شرکت‌ها نسبت به سرمایه‌گذاری‌های کلان
 - کاهش انگیزه شرکت‌ها و نخبگان برای فعالیت در زیست‌بوم نوآوری
 - اختلال در فرایندهای جذب سرمایه و حمایت‌های دولتی و خصوصی
- لذا پیشنهاد می‌شود برای حفظ و تقویت ثبات مدیریتی در شهرک علمی و تحقیقاتی، موارد ذیل اعمال شود.

